

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Λ. Ηρακλείου 145- 142 31 ΠΕΡΙΣΣΟΣ

τηλ.:210-2592418 fax: 210-2592388

e-mail: mailbox@gt.kke.gr, <http://www.kke.gr>

Ομιλία του ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα στην εκδήλωση της Κομματικής Οργάνωσης Αττικής του ΚΚΕ με θέμα «50 χρόνια από την επαναφορά της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας»

50 χρόνια πριν, στις 23 Ιουλίου 1974, κι ενώ τουρκικός στρατός είχε εισβάλει στην Κύπρο, ο διορισμένος από τη χούντα «Πρόεδρος» και οι αρχηγοί των Ενόπλων Δυνάμεων, συμφωνούσαν ότι δεν υπήρχε άλλη λύση από την παράδοση της διακυβέρνησης στις αστικές πολιτικές δυνάμεις.

Είχε προηγηθεί σειρά γεγονότων, όπως η καταστολή του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου που ματαίωσε τα σχέδια της λεγόμενης “φιλελευθεροποίησης” της δικτατορίας, η πτώση του βιοτικού επιπέδου λόγω της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης του 1973 και τελικά το χουντικό πραξικόπημα στην Κύπρο και η τουρκική εισβολή.

Όλα αυτά είχαν φθείρει τη δικτατορία σε ευρύτερα εργατικά και λαϊκά στρώματα, αλλά και απέναντι στους διεθνείς συμμάχους της χώρας.

Κάτω από τον φόβο μιας πιο ενεργής και αποφασιστικής παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα στις εξελίξεις, επιλέχθηκε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ως η καλύτερη επιλογή για την “επανεκκίνηση” του αστικού πολιτικού συστήματος και έτσι συγκρότησε την κυβέρνηση της λεγόμενης “εθνικής ενότητας” στις 24 Ιουλίου 1974.

Η αλλαγή στη διακυβέρνηση, αυτό που έχουμε συνηθίσει να λέμε “Μεταπολίτευση”, υπήρξε προϊόν συμβιβασμού ανάμεσα στην ηγεσία της Χούντας από τη μια και τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, τους αστούς πολιτικούς ηγέτες από την άλλη, προκειμένου να συνεχίσουν να εξυπηρετούνται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα γενικότερα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και χωρίς να διαταραχθούν οι διεθνείς συμμαχίες της.

Η επέτειος αυτών των ημερών, πάνω από όλα, φέρνει στη σκέψη μας όλους και όλες που έχασαν τη ζωή τους στα δύσκολα χρόνια της επτάχρονης στρατιωτικής δικτατορίας.

Τους ανθρώπους που βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και φυλακίστηκαν ή με άλλους τρόπους διώχτηκαν από τη χούντα και γενικά από την κρατική καταστολή.

Το Κόμμα μας τιμά εκείνους κι εκείνες που είχαν συμβολή στον λαϊκό αγώνα με οποιοδήποτε τρόπο.

Είμαστε περήφανοι που το ΚΚΕ ήταν το κόμμα που έδωσε στον αντιδικτατορικό αγώνα τις περισσότερες θυσίες.

Χιλιάδες κομμουνιστές και κομμουνίστριες στάθηκαν αλύγιστοι στις εξορίες και στις φυλακές, στα στρατοδικεία και στην παρανομία μέσα στην Ελλάδα, αλλά και πρόσφυγες σε χώρες του εξωτερικού.

Το παράδειγμα της αλύγιστης στάσης τους είναι επίκαιρο και σήμερα, παρόλο που σήμερα δεν υπάρχουν εξορίες και βασανιστήρια με την τότε μορφή.

Υπάρχει, όμως, πάντα, η επιδίωξη του αντιπάλου να αποσπάσει την περιβόητη «δήλωση», την υποχώρηση, το συμβιβασμό.

Κι αν δεν την θέλει γραμμένη στο χαρτί με την τότε μορφή, σίγουρα σήμερα την θέλει στο μυαλό, στη συνείδηση, ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων.

Προσπαθεί με το ζόρι να “σφηνώσει” την ιδέα ότι η καπιταλιστική εκμετάλλευση είναι αιώνια, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική και ότι οι θυσίες του αγώνα είναι μάταιες.

Το σύνθημα που φωνάζουμε τέτοιες μέρες, “ούτε σε ξερονήσια, ούτε σε φυλακές, ποτέ τους δεν λυγίσανε οι κομμουνιστές”, δηλώνει ότι θα μείνουμε αλύγιστοι και σήμερα, ότι το Κόμμα μας δεν θα συνθηκολογήσει, δεν θα προσκυνήσει ποτέ τη σάπια εξουσία και τις ιδέες τους, τους συμμάχους τους, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, δεν θα γίνει μια απλή συνιστώσα αυτού του διεφθαρμένου αστικού πολιτικού συστήματος, όπως πολλοί θα ήθελαν.

Η δικτατορία της 21ης Απρίλη ήταν η προέκταση των χαρακτηριστικών και των αδιεξόδων του αστικού πολιτικού συστήματος, όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά από την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, το 1949, και την σχετική σταθεροποίηση της καπιταλιστικής εξουσίας.

Αποτέλεσε μια προσπάθεια να αντιμετωπιστούν τέτοιες αντιθέσεις, όπως με την κατάργηση του αναχρονισμού των δύο κέντρων εκτελεστικής εξουσίας, του βασιλιά από τη μία - που ήταν και αρχηγός του στρατού - και της αστικής κυβέρνησης από την άλλη, τσακίζοντας τον λαό και το κίνημά του.

Η ομάδα των πραξικοπηματιών είχε εκκολληθεί στο πλαίσιο των μηχανισμών του μεταπολεμικού κράτους και του αστικού στρατού, αλλά και του ΝΑΤΟ.

Ο αντικομμουνισμός ήταν το ιδεολογικό στοιχείο που τους συνένωνε όλους αυτούς.

Είχε αναπτύξει πολύμορφους δεσμούς με την εγχώρια αστική τάξη και εκπροσώπους του αστικού πολιτικού συστήματος.

Διέθετε διασυνδέσεις με τις εγχώριες και ξένες μυστικές υπηρεσίες και ειδικότερα με αυτές των ΗΠΑ.

Η δικτατορία πήρε άμεσα μέτρα υπέρ του κεφαλαίου, όπως και κάθε αστική κυβέρνηση.

Βασικό στοιχείο της εξωτερικής της πολιτικής ήταν η στενή συμμαχία και η εξυπηρέτηση των επιδιώξεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, κάτι που ίσχυε φυσικά και για τις προηγούμενες πριν το 1967 και τις επόμενες κυβερνήσεις μετά το 1974.

Όσοι, όμως, επιμένουν, 57 χρόνια μετά, να εμφανίζουν τους πραξικοπηματίες αποκλειστικά και μόνο ως πιόνια ξένων δυνάμεων, το μόνο που επιδιώκουν είναι να παραπλανούν και να απενοχοποιούν επί της ουσίας, τόσο τους ίδιους τους εγκληματίες, βασανιστές και δολοφόνους του ελληνικού λαού, όσο και τα εγχώρια μεγάλα οικονομικά συμφέροντα που τους στήριξαν και στηρίχθηκαν από αυτούς.

Ταυτόχρονα, εκτός από τις ΗΠΑ, η δικτατορία προσπάθησε να εμβαθύνει τις σχέσεις με τις χώρες της ΕΟΚ, να συνεχίσει τη διαδικασία σύνδεσης που είχε ήδη ξεκινήσει και ολοκληρώθηκε μετά, με την ένταξη της χώρας, από την κυβέρνηση της ΝΔ το 1979.

Η δικτατορία αποτέλεσε γέννημα και μορφή της ίδια της μεταπολεμικής αστικής εξουσίας στην Ελλάδα.

Στηρίχτηκε για να αντιμετωπίσει την κρίση του σάπιου αστικού πολιτικού συστήματος, χρησιμοποιώντας ανοιχτά κατασταλτική και αντικομμουνιστική παρέμβαση και, επί της ουσίας, προετοίμασε την επάνοδο, μιας πιο προσαρμοσμένης για την περίοδο αυτή, αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Οπωσδήποτε, δεν είχαν όλοι κοινή αντίληψη για τον τρόπο με τον οποίο θα έπρεπε να τελειώσει η δικτατορία.

Όπως και σήμερα, έτσι και τότε δύο λογικές συγκρούονταν: Η μία ήταν αυτή της αναμονής λύσεων από τα "πάνω", από κάποιους σωτήρες, με τον λαό σε ρόλο θεατή. Η άλλη, ήταν αυτή που έβλεπε τον λαϊκό παράγοντα ως πρωταγωνιστή των εξελίξεων και συμπυκνώνεται στο σύνθημα "μόνο ο λαός σώζει τον λαό".

Οι αστικές πολιτικές δυνάμεις έβλεπαν την απομάκρυνση της δικτατορίας ως αποτέλεσμα μιας συμφωνίας κορυφών, σε συνεννόηση και με βοήθεια και πρωτοβουλίες και των διεθνών συμμάχων και γι' αυτό ελάχιστα ή καθόλου συμμετείχαν στην αντιδικτατορική δράση.

Αντίθετα, περισσότερο ανησυχούσαν για τη δράση των εργατικών – λαϊκών δυνάμεων και σε ορισμένες περιπτώσεις την καταδίκάζαν, όπως έκαναν και με τα αγωνιστικά συνθήματα του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου.

Το ΚΚΕ ήταν το μοναδικό κόμμα που δεν συμμετείχε και καταδίκασε ανοιχτά τα σχέδια "φιλελευθεροποίησης" της δικτατορίας, στήριζε την επιδίωξη ανατροπής της, στον οργανωμένο αγώνα του εργατικού – λαϊκού παράγοντα, με όλες τις μορφές πάλης.

Κι αυτό παρόλο που η δικτατορία το βρήκε ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά ανέτοιμο, κυρίως λόγω της μεγάλης εσωκομματικής κρίσης που το διέτρεχε από το 1958 έως τη διάσπασή του το 1968.

Η κρίση εκείνη, ήταν αποτέλεσμα λαθών και αντιφάσεων στη στρατηγική του, στη διάρκεια της δεκαετίας του 1940, που συνδεόταν με αντίστοιχες αδυναμίες του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, αλλά και των δύσκολων συνθηκών που αντιμετώπισε μετά την ήττα του ΔΣΕ.

Το αποκορύφωμα ήταν το θεμελιακό λάθος της διάλυσης των κομματικών οργανώσεων και της ένταξης των κομματικών μελών στην ΕΔΑ.

Με τις αποφάσεις της 12ης Ολομέλειας, τον Φλεβάρη του 1968, εξασφαλίστηκε η οργανωτική συνέχεια του ΚΚΕ και ξεκίνησε η προσπάθεια εκ νέου συγκρότησης κομματικών οργανώσεων.

Ιδρύθηκε η ΚΝΕ και επανακυκλοφόρησε ο παράνομος κομματικός τύπος.

Αυτές οι αποφάσεις έδωσαν πνοή και ώθηση στην αντιδικτατορική δράση.

Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, παρά τις αδυναμίες που δεν ξεπεράστηκαν πλήρως, αντέταξαν την πιο μαζική, οργανωμένη και σταθερή σε διάρκεια αντίσταση στη Χούντα.

Την πρώτη περίοδο της δικτατορίας, η δράση του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, ακόμα και όταν δεν ήταν μαζική, ήταν σημαντική, για να δημιουργήσει ρήγμα στο κλίμα τρομοκρατίας και ηττοπάθειας.

Η ηρωική στάση πολλών μελών και στελεχών του ΚΚΕ στην ανάκριση, στα βασανιστήρια, στα στρατοδικεία, ενίσχυε ηθικά και ιδεολογικά το κίνημα, όταν όλα τα 'σκιαζε η φοβέρα και η χούντα φάνταζε ανίκητη.

Χρειάστηκε να περάσει αρκετός χρόνος μέχρι να εκδηλωθούν τα πρώτα μαζικά σκιρτήματα αντίδρασης, κύρια σε χώρους φοιτητών και σπουδαστών.

Πρωτοπόρα ήταν η παρέμβαση και η συμβολή του ΚΚΕ και της ΚΝΕ στους μεγαλύτερους αγώνες που αναπτύχθηκαν με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης του 1973, φτάνοντας στην κατάληψη της Νομικής και τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου, όπου οι φοιτητές ενώθηκαν με τους εργάτες και άλλους βιοπαλαιστές.

Μετά από την κατάρρευση της δικτατορίας, το ΚΚΕ πήρε άμεσα μέτρα για τη ντε φάκτο νομιμοποίησή του, χωρίς να περιμένει κανέναν να το "νομιμοποιήσει" όπως λέγεται συχνά.

Πριν από την επίσημη νομιμοποίηση του Κόμματος, τα μέλη του Πολιτικού Γραφείου και ο Γραμματέας του Κόμματος, Χαρίλαος Φλωράκης, επέστρεψαν στην Ελλάδα.

Το ΚΚΕ άνοιξε γραφεία στην Αθήνα και εξέδωσε εφημερίδα, ξεκινώντας μια νέα περίοδο στην ηρωική του ιστορία, μετά από 27 χρόνια παρανομίας και διωγμών.

Με αφορμή τη συμπλήρωση 50 χρόνων από την ονομαζόμενη "μεταπολίτευση", οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του συστήματος μιλούν για την "πιο μακρόχρονη και πληρέστερη δημοκρατία".

Χρησιμοποιούν γενικόλογες αναφορές για την "φιλελεύθερη δημοκρατία", το "δημοκρατικό τόξο", το "κράτος δικαίου", με σκοπό να συσκοτίσουν τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα, τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος που βρίσκεται σε παρακμή και προχωρημένη σήψη, τον ταξικό χαρακτήρα και του σημερινού κράτους.

Οπωσδήποτε, το αστικό πολιτικό σύστημα μετά το 1974 δεν ήταν και δεν είναι πανομοιότυπο με αυτό που υπήρχε πριν το 1967.

Προφανώς, είχε απαλλαγεί από τα αδιέξοδα του θεσμού της βασιλείας, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των αστών πολιτικών είχε "αναβαπτιστεί" στη συνείδηση λαϊκών δυνάμεων.

Μεθοδικά είχε προετοιμαστεί η εμφάνιση κόμματος της σοσιαλδημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ, με δυνατότητα απορρόφησης δυνάμεων που είχαν αναφορές στο ΕΑΜ.

Το δίπολο ΕΡΕ – Ένωση Κέντρου που υπήρχε πριν, αντικαταστάθηκε με το νέο δίπολο, ΝΔ - ΠΑΣΟΚ.

Όλα τα προηγούμενα διευκόλυναν μια νέα μαζική ενσωμάτωση εργατικών-λαϊκών δυνάμεων.

Παράλληλα, δεν μπορούσε πλέον να αγνοηθεί, η ίδια η υποχώρηση του ωμού αντικομμουνισμού, καθώς και μια σειρά ριζοσπαστικά αιτήματα που το εργατικό-λαϊκό κίνημα είχε προβάλλει στη διάρκεια της δικτατορίας και είχε ματώσει για αυτά, με μπροστάρηδες τους κομμουνιστές.

Τα αστικά κόμματα ήταν υποχρεωμένα να πάρουν υπόψη τους τα τότε δεδομένα.

Από τη μία μεριά, τη φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού και την πορεία ενσωμάτωσης της Ελλάδας στην ΕΟΚ.

Και από την άλλη, μια ορισμένη ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής - αντιμονοπωλιακής συνείδησης, τη νέα δυναμική των εργατικών – λαϊκών και νεολαιίστικων αγώνων, την επιρροή του ΚΚΕ και του τότε σοσιαλιστικού συστήματος.

Τα παραπάνω σε καμία περίπτωση δεν αναιρούν το βασικό συμπέρασμα, που απέδειξε και η ιστορία της "Μεταπολίτευσης":

Ότι ο αστικός κοινοβουλευτισμός, σε καμία περίπτωση δεν αναιρεί, τον ταξικό

εκμεταλλευτικό χαρακτήρα του κράτους και συνολικά αυτής της κοινωνίας.

Μόνο τα τελευταία χρόνια, το ξέσπασμα της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, το ξήλωμα εργατικών-λαϊκών κατακτήσεων, η ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού, η περαιτέρω προσαρμογή της χώρας στους επιθετικούς στόχους των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, τα κρατικά εγκλήματα, όπως αυτό των Τεμπών και τόσα άλλα, αποτελούν αδιαμφισβήτητα στοιχεία ότι το “δημοκρατικό” ή “κοινωνικό” αστικό κράτος δεν είναι υπεράνω των τάξεων.

Αντίθετα, αποτελεί όργανο επιβολής της θέλησης της κυρίαρχης τάξης, αξιοποιώντας τότε το “μαστίγιο” και τότε το “καρότο”.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, μάλιστα, πετάγεται από τις κυβερνήσεις στο “καλάθι των αχρήστων” ακόμη και το ίδιο το αστικό Σύνταγμα, όταν προβλέψεις του βρίσκονται σε αντίθεση με διάφορες στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου.

Αυτό έγινε κατά κόρον την περίοδο των μνημονίων, αλλά και πρόσφατα, από την κυβέρνηση της ΝΔ για να περάσει ο νόμος ίδρυσης ιδιωτικών ΑΕΙ, παρακάμπτοντας το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Όλα τα παραπάνω, κατά την άποψή μας, δεν συνιστούν κάποια “προδοσία των αξιών της Μεταπολίτευσης”, όπως διατυμπανίζεται από κάποιους. Αποτελούν, απλά, προσαρμογή στις σημερινές ανάγκες του κεφαλαίου, οι οποίες είναι σχετικά διαφορετικές από τη δεκαετία του ‘70.

Σήμερα είναι γενική και κοινή πεποίθηση στις λαϊκές συνειδήσεις ότι πολλά δεν έγιναν όλα αυτά τα 50 χρόνια.

Όμως, όλα όσα δεν έγιναν αυτά τα 50 χρόνια δεν ήταν μόνο ή κυρίως αποτέλεσμα κάποιων παραλείψεων, άστοχων επιλογών ή μιας κακής διαχείρισης, όπως ισχυρίζονται.

Ήταν η λογική κατάληξη της ταξικής φύσης και αποστολής της ίδιας της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Ήδη από τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, μια σειρά από παραχωρήσεις προς τις λαϊκές δυνάμεις άρχισαν να παίρνονται πίσω, αποδεικνύοντας πως οι οποιεσδήποτε κατακτήσεις του εργατικού-λαϊκού κινήματος στο έδαφος της καπιταλιστικής εξουσίας είναι πάντα προσωρινές και υπό αίρεση.

Το 1980, επί κυβέρνησης ΝΔ, έληξε η περίοδος αποχώρησης από το στρατιωτικό σκέλος του NATO που είχε πραγματοποιηθεί μετά την πτώση της δικτατορίας, ενώ νωρίτερα η Ελλάδα έγινε και πλήρες μέλος της ΕΟΚ.

Στη συνέχεια, η αρχική κριτική του ΠΑΣΟΚ προς την ΕΟΚ εγκαταλείφθηκε στην πράξη, την πρώτη κιόλας περίοδο της διακυβέρνησής του, όπως και το αίτημα της απόσυρσης των αμερικανικών βάσεων.

Μια σειρά από μισθολογικές παραχωρήσεις της πρώτης περιόδου του ΠΑΣΟΚ 1981 – 1985, αντισταθμίστηκαν από το πρώτο σταθεροποιητικό πρόγραμμα, ενώ η πρόσφατα τότε νομικά κατοχυρωμένη λειτουργία των συνδικάτων καταπατήθηκε από το πραξικόπημα στη ΓΣΕΕ το 1985.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, στα τέλη της δεκαετίας του 1980 έληξε η πρώτη 15ετής περίοδος εναλλαγής πιο σταθερών αυτοδύναμων κυβερνήσεων.

Ας μας επιτραπεί και η εξής αναφορά για εκείνη την περίοδο, που έχει προεκτάσεις και στο σήμερα.

Το ΚΚΕ, τις δεκαετίες του ‘70 και του ‘80, αντιμετώπισε το ΠΑΣΟΚ κάτω από την επίδραση της λαθεμένης στρατηγικής του και της αποδοχής μιας ενδιάμεσης εξουσίας - ανάμεσα στην καπιταλιστική και την εργατική - ουσιαστικά ως κυβέρνηση “αντιμονοπωλιακών”, “προοδευτικών”, “αριστερών” κλπ δυνάμεων στο έδαφος του καπιταλισμού.

Υιοθέτησε τον τεχνητό διαχωρισμό των αστικών κομμάτων από τη μια “πρόοδος - δημοκρατία”, από την άλλη “συντήρηση - δεξιά”.

Η κριτική προς το ΠΑΣΟΚ, κυρίως περιοριζόταν στην απόσταση των λόγων από τα έργα, ή στην αρνητική του στάση να δεχτεί συνεργασία με το ΚΚΕ.

Έτσι, όμως, έμενε στο απυρόβλητο ο ίδιος ο ρόλος της σοσιαλδημοκρατίας κι αυτό ενώ το ΠΑΣΟΚ είχε ήδη αναδειχθεί σε δύναμη αντιλαϊκής διαχείρισης.

Η παραπάνω οπτική συμπληρώθηκε με τη θέση του Κόμματος για τη δημιουργία του “Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου”, στο όνομα της “ενότητας της αριστεράς”.

Η αντίληψη που υπήρξε στο Κόμμα μας, ότι δεν ήταν θέμα αρχής η μη συμμετοχή του σε αστική κυβέρνηση, αν επρόκειτο να συμβάλει στην αντιμετώπιση μιας έκτακτης

κατάστασης, οδήγησε επίσης στις λαθεμένες επιλογές της τρίμηνης συγκυβέρνησης του Συνασπισμού - και όχι μόνο του ΚΚΕ όπως λένε διάφοροι - με την ΝΔ το 1989, στο όνομα της μη παραγραφής των σκανδάλων τότε και μετά της οικουμενικής κυβέρνησης με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ.

Ορισμένοι, μάλιστα, εγκυλούν το ΚΚΕ επειδή δεν έχει την ίδια στάση και σήμερα, επειδή το ΚΚΕ βγάζει συμπεράσματα από την ηρωική ιστορία του και ξέρει πια να αποφεύγει τις παγίδες.

Άλλωστε, η μακρόχρονη ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος δεν επιβεβαίωσε πουθενά ότι η παραπάνω στρατηγική μπορεί να ανοίξει το δρόμο προς τον σοσιαλισμό ή έστω να συμβάλει στον απεγκλωβισμό και τη χειραφέτηση εργατικών-λαϊκών δυνάμεων που ακολουθούν τη σοσιαλδημοκρατία.

Αντίθετα, περιέχει άφθονες αποδείξεις ότι αυτή μπορεί να επιτευχθεί, μόνο με την καθαρή αποκάλυψη του χαρακτήρα της και την ιδεολογική-πολιτική διαπάλη μαζί της, όπως άλλωστε και με κάθε αστική πολιτική δύναμη.

Η πορεία του ΠΑΣΟΚ δεν ήταν κυρίως ζήτημα “ασυνέπειας” και “διάβρωσης από την εξουσία”, αλλά συνειδητής επιλογής να γίνει ο σωσίβιος πόλος στο αστικό πολιτικό σύστημα, με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα από άλλους, στη χειραγωγή λαϊκών δυνάμεων.

Όπως ήταν λογικό, όμως, αυτή η αποτελεσματικότητα μειώθηκε με την πάροδο των χρόνων, εξαιτίας κυρίως των διαδοχικών διαψεύσεων των ελπίδων που καλλιεργούσε κάθε φορά στον λαό.

Δεν είναι, όμως, μόνο αυτός ο λόγος: Η διαφορετική φάση στην οποία βρίσκεται σήμερα το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα έχει περιορίσει δραματικά τη δυνατότητα για παραχωρήσεις, για εκτεταμένη κρατική παρέμβαση, αυτό που αποκαλούν ακόμα κάποιοι ως “κοινωνικό κράτος”.

Έχει μειώσει τα περιθώρια για την υλική ενσωμάτωση λαϊκών δυνάμεων και την εξαγορά με αυτόν τον τρόπο ενός τμήματός τους.

Γι' αυτό, αν χρειάστηκαν 20 χρόνια διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για να αποκαλυφθεί ο ρόλος του και να το εγκαταλείψουν μαζικά οι εργαζόμενοι που το ακολουθούσαν, στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ, αυτό πήρε μόλις 4,5 χρόνια διακυβέρνησης και άλλα 4 χρόνια συναινετικής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Εκεί βρίσκεται η ρίζα των σημερινών προβλημάτων της σοσιαλδημοκρατίας στη χώρα μας, αλλά και διεθνώς, που αποτυπώνονται και στα διάφορα ευτράπελα και εκφυλιστικά που παρακολουθούμε τις τελευταίες βδομάδες σε όλα αυτά τα κόμματα.

Οι αντεπαναστατικές ανατροπές της περιόδου 1989-1991 αποτέλεσαν ένα κοσμοϊστορικής σημασίας, αλλά κατά την άποψή μας, ιστορικά προσωρινό πισωγύρισμα.

Έθεσαν, από τα πράγματα, στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα νέα, πιο σύνθετα και μεγάλα καθήκοντα.

Το ΚΚΕ τόλμησε να τα αναλάβει. Μέσα στις συνθήκες του ιδεολογικού ορυμαγδού για το “τέλος της ιστορίας”, που αποτέλεσε “κοινό τόπο” τόσο των παραδοσιακών αστικών κομμάτων, όσο και των “μεταλλαγμένων” μετά το 1991 “αριστερών”, “κομμουνιστικών” κλπ, έπρεπε να βρεθεί το κουράγιο για μια ιστορική αποτίμηση, τόσο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στον 20ο αιώνα, όσο και της πορείας του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος.

Μακριά από τον μηδενισμό, αλλά και μακριά από την ωραιοποίηση.

Έπρεπε να χαραχτεί επαναστατική στρατηγική και Πρόγραμμα, να δοθεί βάρος στην ανασύνταξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος, να κατακτηθεί από το κόμμα η ικανότητα εξειδίκευσης της πολιτικής γραμμής του στα κινήματα, με βάση τη στρατηγική του.

Τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν αποφασιστική η συμβολή συσπειρώσεων, όπως του ΠΑΜΕ, στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης, στη βελτίωση των συσχετισμών στα συνδικαλιστικά όργανα.

Τα θετικά αποτελέσματα που βλέπουμε σήμερα να πληθαίνουν και να σταθεροποιούνται, όπως για παράδειγμα η πρόσφατη ιστορική πρωτιά της παράταξης που στηρίζει το ΚΚΕ στην Ομοσπονδία των Δασκάλων και Νηπιαγωγών, η αλλαγή πορείας σε μια σειρά Εργατικά Κέντρα σε όλη τη χώρα τα τελευταία χρόνια, είναι οι καρποί μιας κοπιαστικής προσπάθειας δεκαετιών. Και μόνο δεδομένα δεν ήταν.

Από την άλλη και το ίδιο το αστικό πολιτικό σύστημα, μπόρεσε να ξεπεράσει, έστω προσωρινά, τους σκοπέλους της αμφισβήτησής του και να συνεχιστεί η ομαλή εναλλαγή αυτοδύναμων αστικών κυβερνήσεων μεταξύ της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, έως και την δεκαετή

καπιταλιστική οικονομική κρίση που ξεκίνησε το 2009.

Τότε αμφισβητήθηκε και πάλι η δυνατότητα των αστικών κομμάτων να αποσπούν τη συναίνεση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων.

Από τις εκλογές του 2009 και την επικράτηση του ΠΑΣΟΚ, ακολούθησαν τα επαίσχυντα μνημόνια, τα οποία διαχειρίζονταν εναλλασσόμενες κυβερνήσεις συνεργασίας με τη συμμετοχή της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και άλλων μικρότερων σχηματισμών που εμφανίστηκαν ως διάπροντες αστέρες στην πολιτική σκηνή συμπληρωματικά και κάπως έτσι εξαφανίστηκαν και συνεχίζουν ακόμα, όπως εμφανίζονται έτσι και να εξαφανίζονται.

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατόρθωσε το 2012 να απορροφήσει το μεγαλύτερο μέρος της σοσιαλδημοκρατίας, να λειτουργήσει ως νέο ανάχωμα στη ριζοσπαστικοποίηση εργατικών-λαϊκών δυνάμεων για την συσπείρωσή τους με το ΚΚΕ, αναβαπτίζοντας τις αυταπάτες της “αριστερής” διακυβέρνησης, γενικότερα δηλαδή μιας φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Η διάψευση ήταν άμεση και πικρή. Η κυβερνητική θητεία του ΣΥΡΙΖΑ (2015 – 2019) οδήγησε σε νέες απώλειες λαϊκών δικαιωμάτων και συρρίκνωση του εισοδήματος προκειμένου να ξεπεράσει το κεφάλαιο την κρίση του, εξέλιξη λογική και αναμενόμενη, για την οποία το ΚΚΕ είχε προειδοποιήσει και σχετικά έγκαιρα προετοιμάσει τον ελληνικό λαό.

Από το 2019 μέχρι σήμερα, οι κυβερνήσεις της ΝΔ με πρωθυπουργό τον Κυρ. Μητσοτάκη διαχειρίζονται τη φάση της οικονομικής ανάκαμψης.

Όμως, όσο κι αν η ΝΔ προπαγανδίζει ότι η χώρα επανήλθε στην κανονικότητα, αυτή η κανονικότητα συνοδεύεται από συνεχή υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων με την ακρίβεια, την αύξηση της φορολογίας στον λαό, τη διάλυση των υπολειμμάτων της δημόσιας υγείας και παιδείας και των υποδομών τους.

Το κυριότερο: Συνοδεύεται από τη συνολικότερη διεύρυνση του χάσματος ανάμεσα στις δυνατότητες που προσφέρει σήμερα η παραγωγή για την κάλυψη των σύγχρονων αναγκών του λαού και της νεολαίας και στον βαθμό που αυτές όντως καλύπτονται.

Μιλάμε για όλα εκείνα τα σύγχρονα αδιέξοδα που συναντούν στη ζωή τους ιδιαίτερα οι νέοι άνθρωποι και τους κάνουν να νιώθουν ότι ζουν χειρότερα από τους γονείς τους.

Και τι απαντούν οι πολιτικά υπεύθυνοι για αυτήν την κατάσταση; “Φταίνε οι γονείς σας! Φταίνε τα δικαιώματα που κάποτε υπήρχαν και δεν πρέπει να διεκδικείτε να επανέλθουν, πολύ περισσότερο να διευρυνθούν”.

Εκεί ακριβώς αποσκοπούν τα ιδεολογήματα περί “γενιάς της Μεταπολίτευσης” που δήθεν “έζησε πάνω από τις δυνατότητες της χώρας” και οδήγησε στην κρίση και στις σημερινές δυσκολίες.

Θέλουν να ενοχοποιήσουν τον λαό και να αφήσουν, όπως πάντα, στο απυρόβλητο εκείνους που και πριν τη δικτατορία και κατά τη διάρκειά της και τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης και σήμερα, ζουν πάρα πολύ πιο πάνω από αυτό που προσφέρουν οι ίδιοι στην κοινωνία, που είναι το απόλυτο τίποτα...

Αυτοί, όμως, δεν ήταν ποτέ η εργατική τάξη, οι φτωχοί αγρότες, οι βιοπαλαιστές αυτοαπασχολούμενοι. Ήταν πάντα οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, οι μεγαλέμποροι και οι κάθε λογής “επενδυτές”.

Τα δικά τους κέρδη είναι που σπάνε και σήμερα διαρκώς και νέα ρεκόρ, προετοιμάζοντας την επόμενη καπιταλιστική οικονομική κρίση, το φάντασμα της οποίας πλανάται ήδη πάνω από την Ευρώπη.

Ταυτόχρονα, η χώρα μας εμπλέκεται σε δύο ιμπεριαλιστικούς πολέμους, στην Ουκρανία και στην Μέση Ανατολή, ενώ υπάρχει πάντα ο κίνδυνος γενίκευσης της πολεμικής σύγκρουσης ανάμεσα σε δύο ιμπεριαλιστικές συμμαχίες:

- Την ευρωατλαντική, με επικεφαλής τις ΗΠΑ και τη συμμετοχή των κρατών μελών του NATO και της ΕΕ.

- Και την ευρωασιατική, με επικεφαλής την Κίνα και τη Ρωσία, η οποία βρίσκεται εν μέρει ακόμα υπό διαμόρφωση.

Αυτό αποδεικνύουν και οι αποφάσεις της πρόσφατης συνόδου του NATO, στην οποία είδαμε τον κ. Μητσοτάκη, σε ρόλο NATOϊκού πρωτοπαλίκਾਰου, να μαλώνει εκείνες τις χώρες που δεν πιάνουν τους στόχους των πολεμικών δαπανών και να μιλάει για την ανάγκη αυτές να αυξηθούν ακόμη περισσότερο και να υπάρξει ένα αντίστοιχο “ταμείο ανάκαμψης” για τις πολεμικές δαπάνες της ΕΕ.

“Ούτε φωνή ούτε ακρόαση”, βέβαια, για αυτά από την κατά τα άλλα λαλίστατη σοσιαλδημοκρατία των Κασσελάκη - Ανδρουλάκη ή από τον δήθεν “φιλειρηνιστή”

Βελόπουλο...

Ταυτόχρονα, βλέπουμε να ανακυκλώνονται επικίνδυνες θέσεις, που διαιωνίζουν τις συνέπειες της εισβολής και κατοχής στην Κύπρο και προωθούν τη διχοτόμηση, με την προσέγγιση των δύο συνιστώντων κρατών.

Οι σχεδιασμοί αυτοί έχουν στόχο να αξιοποιηθεί η γεωστρατηγική θέση της Κύπρου στον ανταγωνισμό του ευρωατλαντικού μπλοκ με τη Ρωσία, σε συνθήκες που οι αντιθέσεις οξύνονται επικίνδυνα.

Όλη αυτή η βαρβαρότητα της καπιταλιστικής “κανονικότητας” είναι που τροφοδοτεί την εργατική-λαϊκή δυσaréσκεια απέναντι στις κυβερνήσεις, γεγονός που καταγράφηκε στις πρόσφατες ευρωεκλογές.

Στην Ελλάδα επιβεβαιώθηκε ως ένα βαθμό, ένα ρεύμα δυσaréσκειας και αμφισβήτησης απέναντι στα κυβερνητικά αστικά κόμματα.

Τα αστικά επιτελεία στη χώρα μας αγωνίζονται για την απρόσκοπτη αστική κυβερνητική εναλλαγή, για την αναβάπτιση του πόλου της σοσιαλδημοκρατίας, ενώ ανησυχούν για τη νέα τάση συσπείρωσης δυνάμεων με το ΚΚΕ.

Επιδιώκουν και εντείνουν τις προσπάθειες για την ανασύσταση του δεύτερου εναλλακτικού πόλου αστικής διακυβέρνησης.

Η άνοδος ακροδεξιών, εθνικιστικών, κρυπτοφασιστικών κομμάτων, είναι η άλλη όψη, όχι μόνο της δυσaréσκειας από τα φιλελεύθερα αστικά κόμματα, αλλά και από την πολιτική που ακολούθησαν τα κόμματα της αμαρτωλής σοσιαλδημοκρατίας στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, αφού έχει δεχθεί πλήγμα η δυνατότητά τους να ενσωματώνουν εργατικές - λαϊκές δυνάμεις με δήθεν «αριστερά συνθήματα» στη γραμμή της ΕΕ, της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, του ΝΑΤΟ και των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Τέτοια κόμματα έχουν μάλιστα το θράσος να παρουσιάζονται ως αντισυστημικά, όμως το σύστημα έχει άλλη γνώμη...

Η στάση των εκπροσώπων του μεγάλου κεφαλαίου, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη, απέναντί τους, ένα πράγμα αποδεικνύει:

Η καπιταλιστική εξουσία επιστρατεύει όλα τα μέσα, μέχρι και την επάρατη “ακροδεξιά”, άλλοτε ως συμπληρωματική εναλλακτική διακυβέρνησης, άλλοτε ως “μπαμπούλα”, για να ανανεώνει τη συναίνεση εργατικών-λαϊκών δυνάμεων στο υπόλοιπο αστικό πολιτικό σύστημα και το προσωπικό του. Άλλοτε φυσικά χρησιμοποιεί και τις δύο μορφές.

Αυτό παρακολουθούμε να συμβαίνει σε όλο του το μεγαλείο αυτή την περίοδο στη Γαλλία, στην οποία πολλοί και στη χώρα μας είδαν το απόλυτο παράδειγμα προς αντιγραφή, μήπως και καταφέρουν να κοροϊδέσουν πάλι τους εργαζόμενους που τους εγκαταλείπουν εδώ στην Ελλάδα.

Το ΚΚΕ επιμένει να βλέπει τη διέξοδο μέσα από:

- την αποφασιστική παρέμβαση των λαών στις εξελίξεις,
- την ανασύνταξη του κινήματός τους και
- την αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας, όποια μορφή κι αν αυτή παίρνει.

Αυτά που πρέπει να γίνουν τα επόμενα χρόνια είναι όλα όσα δεν έγιναν τα προηγούμενα 50 χρόνια.

Κυρίως οι εργατικές-λαϊκές δυνάμεις να απεγκλωβιστούν από τις αυταπάτες για την εύρεση “σωτήρων” και “σωτηρίας” εντός των τειχών της καπιταλιστικής εξουσίας, όπως και από την αναζήτηση κάποιου, όπως αποδεικνύεται, ανύπαρκτου “μικρότερου κακού”, μεταξύ των πολιτικών εκπροσώπων των εκμεταλλευτών τους.

Στα 50 χρόνια που πέρασαν γνωρίσαμε πολλές εναλλαγές κυβερνήσεων, ζήσαμε περιόδους καπιταλιστικής ανάπτυξης και καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης.

- Αποδείχθηκε ότι η εργατική τάξη και τα φτωχά - λαϊκά στρώματα πληρώνουν και στην περίοδο της ανάπτυξης και στην περίοδο της κρίσης.

- Αποδείχθηκε πως οι όποιες παραχωρήσεις αποσπούν οι εργαζόμενοι στο έδαφος του καπιταλισμού είναι προσωρινές. Οι ανάγκες της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων δεν είναι δυνατό να ικανοποιηθούν πλήρως και με μόνιμο τρόπο αν δεν αλλάξει η τάξη στην εξουσία.

Περισσότερο από έναν αιώνα τίθενται από το σύστημα ψεύτικα διλήμματα στο λαό, για να τα κάνει αυτός δική του υπόθεση.

-Πριν τη δικτατορία του 1967, ο σοσιαλισμός θεωρούνταν ανεπίκαιρος, διότι το ζήτημα ήταν να λειτουργήσει καλά η δημοκρατία.

-Στη διάρκεια της δικτατορίας προείχε η ανάγκη να συνενωθούν τάχα οι δημοκρατικές δυνάμεις για να την ανατρέψουν.

-Μετά τη δικτατορία τέθηκε ως ανάγκη η στερέωση της δημοκρατίας.

-Και αφού πέρασαν μερικά χρόνια, το δίλημμα που ετίθετο στο λαό ήταν να φύγει η Δεξιά.

-Αργότερα, ο σοσιαλισμός κατέστη και πάλι ανεπίκαιρος, λόγω μνημονίων. Τώρα, για να σταθεροποιηθεί η ανάπτυξη ή για να φύγει πάλι η δεξιά του Μητσοτάκη και μετά βλέπουμε...

Κάθε φορά ο ρεαλισμός της υποταγής, ιδιαίτερα τις τελευταίες 3 δεκαετίες στο πλαίσιο του αρνητικού διεθνούς συσχετισμού δυνάμεων, τίθεται ως απαγορευτικός παράγοντας για να συνειδητοποιήσει και να δοκιμάσει η εργατική τάξη την πραγματική δύναμή της.

Κι όμως, ο δήθεν “ρεαλισμός” τους πάντα αποδεικνύεται αδιέξοδος, τα διλήμματά τους κάθε φορά διαψεύδονται.

Αποδεικνύεται ότι μοναδική απάντηση στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα είναι η διαμόρφωση μιας μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφικής συμμαχίας, που θα προσανατολίζεται από τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής τάξης και των συμμάχων της και θα στοχεύει ενάντια στη ρίζα των προβλημάτων, στο πραγματικό εχθρό τους, το σύστημα αυτό της σύγχρονης βαρβαρότητας.

Σε αυτή την κατεύθυνση το ΚΚΕ δίνει σήμερα όλες τους τις δυνάμεις για να δυναμώνει η γνήσια εργατική-λαϊκή αντιπολίτευση, μετέχοντας και στηρίζοντας κάθε μετερίζι των αγώνων για την αντιμετώπιση των επείγουσών αναγκών του λαού.

Από τη μάχη:

-για να ξαναλειτουργήσει η ΛΑΡΚΟ με όλους τους εργαζόμενους στη θέση τους, που έχει μπει πια στην πιο κρίσιμη φάση της,

-μέχρι την υπεράσπιση των σπιτιών του λαού από τα κοράκια και τους πλειστηριασμούς

-ή από την επιλεκτική ανικανότητα του καπιταλιστικού κράτους να πάρει μέτρα πρόληψης από τα φυσικά φαινόμενα ή από την πανώλη που καταστρέφει την κτηνοτροφία μας.

Κυρίως, δίνουμε τις δυνάμεις μας για να συνειδητοποιείται, μέσα από αυτούς τους αγώνες, από όλο και περισσότερους, ο πραγματικός αντίπαλος και η διέξοδος.

Να ανυψωθούν αυτοί οι αγώνες ως το επίπεδο της αποφασιστικής πάλης για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, για το σοσιαλισμό – κομμουνισμό.

Αν κάτι επιβεβαιώθηκε όλα αυτά τα 50 χρόνια είναι ότι καμία κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού δεν μπορεί να καταργήσει, ούτε καν να αμβλύνει τους νόμους, τις τάσεις, τις αντιθέσεις του συστήματος, να “μεταρρυθμίσει” το κράτος και την οικονομία του κεφαλαίου σε φιλολαϊκή κατεύθυνση.

Τα εργατικά – λαϊκά δικαιώματα, οι δημοκρατικές κατακτήσεις, η υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας, η προστασία του περιβάλλοντος, δεν μπορούν να “προστατευθούν” από τη μια ή την άλλη αστική κυβέρνηση ή τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, όπως το ΝΑΤΟ και η ΕΕ.

Από παντού “φωνάζει” σήμερα η αναγκαιότητα και επικαιρότητα του σοσιαλισμού.

Το ΚΚΕ παλεύει για να δυναμώσει ένα ανερχόμενο ρεύμα λαϊκής αμφισβήτησης, όχι μόνο κατά της κυβέρνησης και της ΕΕ, αλλά κατά της ίδιας της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Αυτή πιστεύουμε ότι είναι η καλύτερη τιμή σε όσους και όσες, εξορίστηκαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, διώχθηκαν, έχασαν την ίδια τη ζωή τους, στα μαύρα χρόνια της στρατιωτικής δικτατορίας.

Και από την σημερινή μας εκδήλωση θέλουμε ιδιαίτερα να επισημάνουμε ότι: Οι εξόριστοι της χούντας στην Γυάρο και οι απόγονοι όλων όσοι μαρτύρησαν σε αυτό το κολαστήριο, δεν πρόκειται να επιτρέψουν να καταπατηθεί και αλλοιωθεί ο ιστορικός του χαρακτήρας από οποιονδήποτε σχεδιάζει κερδοσκοπικές επιχειρήσεις.

Το ΚΚΕ, μαζί με τους αγωνιστές που πέρασαν από την Γυάρο, θα κάνει ό,τι μπορεί για να γίνει η Γυάρος τόπος ιστορικού προσκυνήματος, με πλήρη σεβασμό στην ιστορική του αξία και σημασία.

Κάτω τα χέρια από την Γυάρο!

Διδασκόμαστε, συνεχίζουμε, θα νικήσουμε!

Τους απαντάμε με μια φωνή, με μια γροθιά:

*Μην καρτεράτε να λυγίσουμε ούτε για μια στιγμή,
Ούτ' όσο στην κακοκαιριά λυγάει το κυπαρίσσι,
Έχουμε τη ζωή πολύ, πάρα πολύ αγαπήσει.*

ΑΘΗΝΑ 24/07/2024

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ